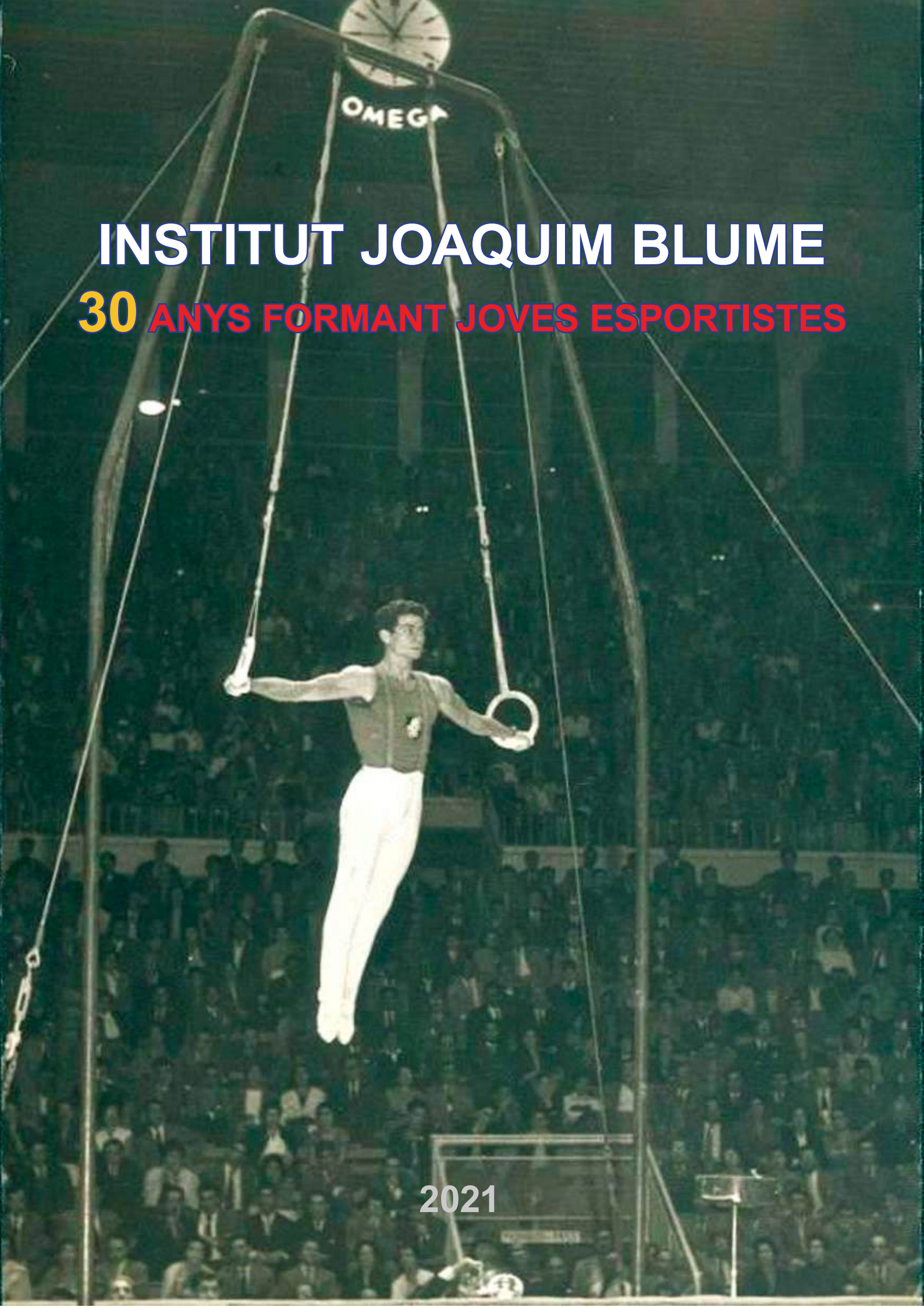

INSTITUT JOAQUIM BLUME

30 ANYS FORMANT JOVES ESPORTISTES

2021

PRESENTACIÓ:

PILAR PINA, Directora de l'institut

4

INTRODUCCIÓ:

VÍCTOR CANTOS I BOVÉ, Exdirector de l'institut

5

COL·LABORADORS:

ELENA FERREIRO NIETO / FRANCESC DOMINGO RIGOL

Directora i Director adjunt deis SSTT Baix Llobregat, Generalitat de Catalunya

6

ANTONI REIG I CASASSAS

Director del Consell Català de l'Esport de la Generalitat de Catalunya

8

PILAR DÍAZ ROMERO, Alcaldessa d'Esplugues de Llobregat

9

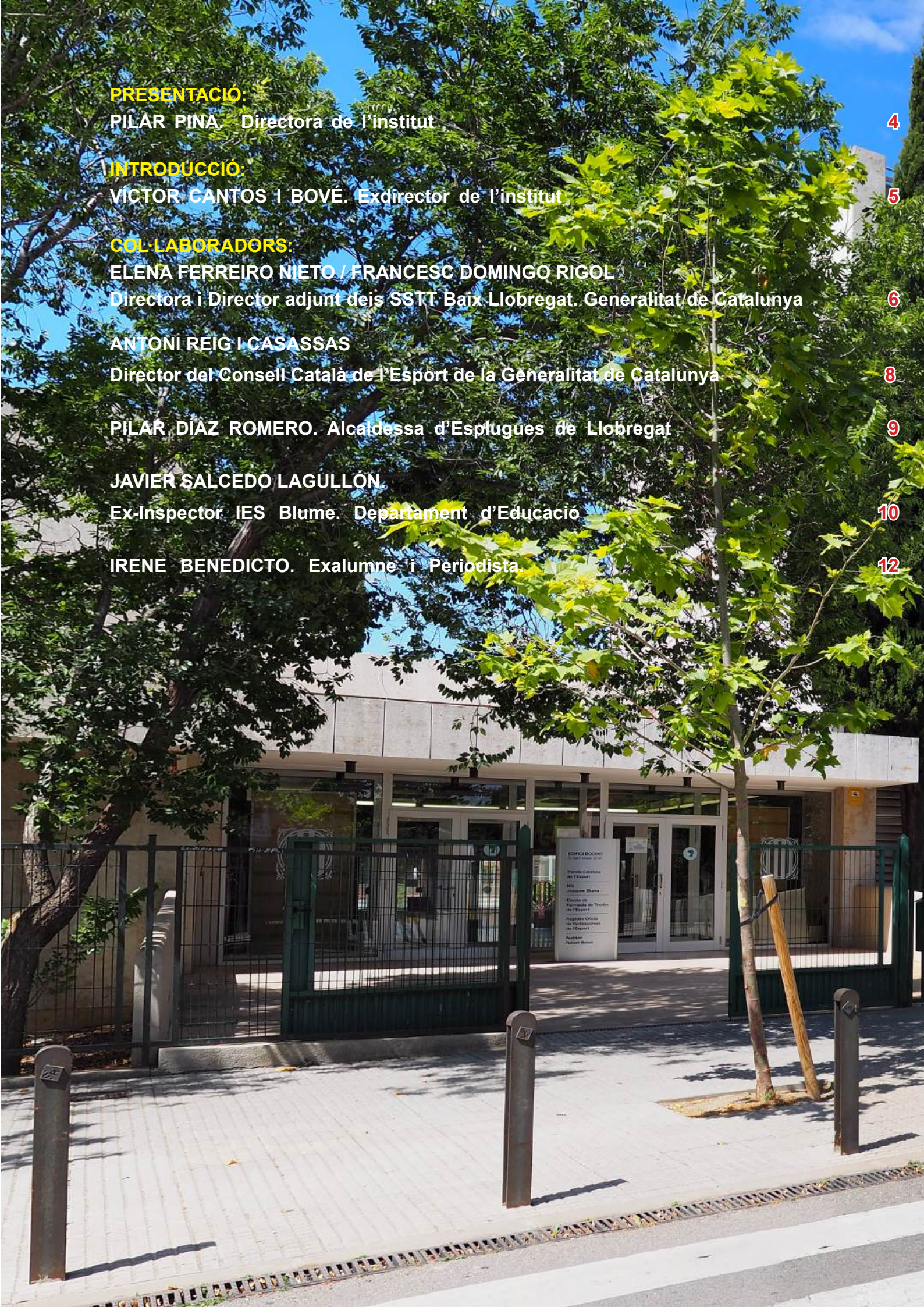
JAVIER SALCEDO LAGULLÓN

Ex-Inspector IES Blume, Departament d'Educació

10

IRENE BENEDICTO, Exalumne i Periodista

12

Dario López Morales, Jesús L. Ariño Laviña
Maria Lozano, Romualdo Fernández
Professorat

16

Beatriz Galilea, Ana Merayo García
Xavier Pascual Fuertes, Ferran Porres i Luis A. Santos
Especialistes i tècnics

20

Maria Martí, Clara Basiana , Micaela Rosell, Elsa Donaire
Bea Indurain i Marina Manjón, Sergi Clots de la Iglesia
Andrea Vilaró
Irene González Briones, Clàudia Guisado

Alumnat

24

PRESENTACIÓ

Pilar Pina Berges

Directora Institut des del curs 2020-21

Cap d'estudis (2000-2020)

Professora al centre des de 1993

En la societat actual el vincle entre educació i esport és un fet constatat i necessari. Aquest 2021 l'Institut Joaquim Blume compleix trenta anys convivint amb l'esport, donant respostes educatives als joves esportistes d'ESO i batxillerat immersos en programes de tecnificació, i vint-i-dos anys potenciant també aquest vincle amb el cicle formatiu de grau superior.

Els diversos articles que trobareu a continuació no són només un record nostàlgic d'un temps passat, sinó més aviat un homenatge a tots aquells agents que d'una manera o una altra han fet possible la consolidació d'un projecte educatiu singular amb dimensió pròpia i amb un llarg camí per recórrer.

És per aquest motiu que vull agrair l'amable col·laboració en aquesta publicació dels representants de les institucions (Departament d'Educació, Consell Català de l'Esport i Ajuntament d'Esplugues de Llobregat), de la Residència Blume, del Centre de Medicina de l'Esport, de les federacions o dels clubs esportius, del professorat i, per descomptat, de l'alumnat.

No hi ha aniversari possible que no es commemori des del sentiment, i en trobareu molt en aquestes pàgines: paraules d'enyor i d'estima, de gratitud, de records indelebles i d'emoció que els alumnes i les alumnes que hi han participat ens han deixat. De tots ells, els veritables protagonistes d'aquest trenta anys, (de les seves paraules) es desprèn el sentit fonamental de l'institut, la seva base i motivació: una afirmació rotunda de pertinença, d'identitat col·lectiva i de raó de ser.

Una identitat marcada per l'esforç i la dedicació tant de l'alumnat com del professorat per aconseguir els objectius, un esforç i una dedicació constant que ens ha fet valorar molt especialment allò que estàvem construint entre tots. La felicitat quan hem assolit les fites proposades ha unit tota la comunitat educativa i ens ha donat forces per tirar endavant i millorar any rere any.

El projecte d'aquests trenta anys ha estat un projecte educatiu compartit, d'equip, de cooperació. Un projecte que compta amb una visió de futur i assumeix el repte, la il·lusió i el compromís de continuar implementant una renovació pedagògica, amb unes pràctiques docents innovadores adequades a les necessitats dels joves esportistes, un projecte inclusiu que ajuda l'alumnat a prendre consciència dels seus propis aprenentatges, un projecte que té com a objectiu formar persones competents, autònomes, resolutives i amb valors: nois i noies emocionalment estables, ciutadans d'un món divers i plurilingüe i educats en la igualtat real i no discriminatòria.

Som molts més a banda dels que trobareu en aquestes pàgines, però aquestes són algunes impressions i bocins del que ha estat i és l'Institut Joaquim Blume.

INTRODUCCIÓ

Víctor Cantos i Bové

Director de l'institut 1992-2020

Cap d'estudis 2020-21

Professor al centre des de 1991

Al llarg de trenta anys hem desenvolupat un projecte estimulant i motivador, per a molts docents haver-hi participat ens ha suposat una profunda satisfacció personal i professional.

L'equip docent impulsor i tots els companys que al llarg del temps han col·laborat han deixat la seva petjada en aquest projecte, sempre amb l'objectiu d'aconseguir que el nostre centre esdevingués un model de respecte pels seus valors i la voluntat de servei del seu equip.

Hem estat un equip involucrat i compromès pedagògicament, però també en el creixement personal dels nostres joves esportistes, això ha anat propiciant en tots els docents un treball i un esforç de caire col·lectiu.

No cal dir que incorporar i donar consistència als diferents agents en aquesta manera de fer, no ha estat gens fàcil, però l'ímpetu posat ens ha facilitat la tasca. Res de tot allò que hem aconseguit amb el pas del temps hagués estat possible sense aquest equip que hem format i que va més enllà dels de les famílies, alumnat i professorat. El nostre equip el formen moltes persones que dia rere dia vetllen per la vostra salut, les vostres emocions, el vostre creixement esportiu i personal.

Al llarg d'aquest període hem contribuït a concebre un marc escolar capaç de projectar esportistes d'alt nivell i estudiants que s'han obert camí amb el pas dels anys quan l'etapa esportiva ha finalitzat.

L'Institut Joaquim Blume ha posat a l'abast del món de l'esport un projecte cohesionat, integrador que ha permès que promoció darrera promoció d'ESO, Batxillerat i CFGS d'ensenyament i animació socioesportiu hagin trobat el seu encaix personal entre el pla esportiu, l'acadèmic i el professional.

Ens omple de satisfacció seguir gaudint dels èxits esportius del nostre alumnat, tot i que hagin passat molts anys de la seva estada al centre, però també quan comparteixen els seus anhels, el seu progrés acadèmic o professional, quan els veiem com a responsables de seccions esportives, d'empreses, de serveis mèdics, de serveis a la comunitat, de serveis d'investigació, premsa...

La singularitat i la personalització del nostre centre ens ha permès concebre múltiples iniciatives i plans de millora que han afavorit el treball en xarxa, la innovació educativa i un procés equilibrat de digitalització del sistema educatiu. Amb el pas dels anys hem fet possible la consolidació del centre i d'un equip de treball capaç de vehicular les noves demandes i reptes educatius per tal d'assolir l'excel·lència educativa.

Només em queda agrair tota la tasca, la il·lusió, l'esforç i la dedicació que he pogut compartir amb els responsables educatius i tot el personal i dirigents del Centre de Tecnificació Esportiva de Catalunya per fer realitat aquest 30è aniversari de l'Institut Joaquim Blume i que esdevingui el guiatge de futures generacions.

Elena Ferreiro Nieto / Francesc Domingo Rigol
Directora i Director adjunt deis SSTT al Baix Llobregat
Generalitat de Catalunya

Cada camí ens portarà a un indret diferent, però seran els nostres passos els que ens faran trobar més o menys espumes de felicitat en qualsevol dels camins.

Kilian Jornet. *Córrer o morir* (2011)

Sovint és bo parar-se i fer una mirada tranquil·la d'on venim, on som i a on volem anar però des d'una perspectiva col·lectiva. Els que teniu a les mans aquesta publicació, segur que veureu la motivació dels joves, docents tothom que ha fet possible la celebració deis 30 anys d'aniversari de l'Institut Joaquim Blume.

Haurem de furgar en la història de l'esport català per reconèixer l'ingent nombre de persones que han fet seus els valors de l'esport i l'han tramès. L'Institut Joaquim Blume és hereu d'aquest esperit i arrela a l'antiga residència d'esportistes que entrà en funcionament el 1961, batejada amb el nom d'un dels millors atletas català del seu temps.

La represa autonòmica propicia millores en l'esport i les diverses voluntats de les federacions, dels tècnics i de l'administració consolida el projecte actual a Esplugues de Llobregat. Així, l'any 1991 esdevé un centre públic d'educació secundària, batxillerat i cicles formatius per a joves que combinen esport i estudis. En aquell moment s'hi van comprometre els responsables d'educació: Manel Rius, Delegat Territorial del Departament d'Educació, Arcadi Cirera, director de l'Institut de la Mallola, Jordi Cortés, director de l'Institut Joanot Martorell, entre molts d'altres.

Més recentment a l'acte de celebració deis "25 anys formant esportistes" de l'Institut Joaquim Blume, hi participaren la Honorable Consellera d'Ensenyament, Meritxell Ruiz i el Director de Serveis Territorials al Baix Llobregat, Josep Maria Pérez. Són molts els professionals en l'anonimat que mereixen el nostre agraïment per la seva col·laboració durant aquests trenta anys.

Aquest 30 aniversari s'esdevé en un moment històric de pandèmia per la Covid-19 en el que les restriccions també ha afectat als infants i joves, al mateix temps que el ritme de vida de les llars sovint ens ha portat a activitats programades i a disposar cada vegada menys temps lliure. S'afegeix a una manera de vida més urbana i sedentària.

Nombrosos experts parlen en revistes, llibres i mitjans de comunicació de la importància del joc i l'esport a la infància i en el desenvolupament de l'ésser humà. El joc i l'esport porten enormes beneficis, sobretot a la infància, des d'explorar el que l'envolta, per imitar, per trobar equilibri interior, per crear vincle entre les persones i per aprendre estratègies d'interacció social. Així, tant el joc com l'activitat física, són inherents a l'espècie humana i a moltes altres espècies.

Ara bé l'esport, és un fet cultural de la nostra espècie. Es troben indicis a través d'utensilis xinesos que suggereixen que ja es practicaven activitats esportives cap als 4000 aC.

Un fet històric rellevant que generà aliances entre països, és l'impuls dels Jocs de la Olimpíada celebrats a Atenes, Grècia, del 6 al 15 d'abril de 1896, en el que hi participaren 176 atletes de 14 països, en 43 competicions de 9 esports. El principal impulsor d'aquesta aliança entre països fou el pedagog i historiador francès, el baró Pierre de Coubertin, fundador del Comité Olímpic Internacional.

La cultura de l'esport al segle XXI ha evolucionat enormement des de llavors, sobretot com a agent d'incorporació de valors, i des de la mirada educativa, de les escoles a la comunitat.

En l'ODS 4, de l'Agenda 2030 per al Desenvolupament Sostenible de 2015, 160 països es posen d'acord a Incheon (República de Corea) en que "L'esport també és un important facilitador del desenvolupament sostenible. Reconeixem la contribució creixent de l'esport a la realització del desenvolupament i la pau en la seva promoció, tolerància i respecte i les contribucions que fa a l'empoderament de les dones i de joves, individus i comunitats, així com salut, educació i socials objectius d'inclusió."

Volem posar en valor a tots els joves que han vingut i venen a aprendre, cada un amb el seu projecte de vida, i que comparteixen tot el que aporta la pràctica esportiva: des del caràcter, als beneficis per la salut, beneficis socials i el compromís a adoptar accions solidàries i inclusives.

El repte continua, des de l'institut acompanyant als joves en el seu aprenentatge i conjuntament comprometen-nos en noves aliances per al bé comú, com la que, en el seu moment, va ser la creació de l'Institut Joaquim Blume fa 30 anys.

Antoni Reig i Casassas

Director del Consell Català de l'Esport
Generalitat de Catalunya

L'Institut Joaquim Blume bufa 30 espelmes i ho fa consolidat com un pilar formatiu pels joves esportistes de tecnificació esportiva del nostre país. Una primera felicitació, doncs, al centre per celebrar aquest aniversari tan especial i per a les persones que el van crear i l'han fet créixer fins avui, en què continua sent un actor fonamental del Centre Català de Tecnificació Esportiva d'Esplugues de Llobregat.

Fent una mirada enrere, queden lluny els seixanta alumnes i sis professors del primer curs. Tres dècades després, el centre acull prop de 250 nois i noies que hi segueixen la formació reglada pública d'ESO i Batxillerat, així com cicles formatius, gràcies a una vintena de professors i professores. Un salt quantitatiu que també s'ha traduït en un pas endavant en la qualitat del servei acadèmic que rep l'alumnat.

Aquest aniversari ens brinda l'oportunitat de fer diversos agraïments i reconeixements. Gràcies, en primer lloc, a les famílies que des de fa 30 anys fan costat als seus fills i filles, i confien en el personal de l'Institut Joaquim Blume i les instal·lacions del centre de tecnificació perquè les promeses del nostre esport puguin continuar amb la seva etapa educativa i esportiva.

En aquest centre formem persones, però també esportistes que somien en arribar a l'elit, la qual cosa representa una responsabilitat. Això vol dir que a "la Blume", cada jove rep una formació integral gràcies a una coordinació de totes les peces que hi intervenen: professorat, entrenadors/es i el propi alumnat. I aquest és, de ben segur, un dels secrets de l'èxit de l'aposta del Govern català pel creixement vital dels esportistes en l'etapa de tecnificació.

No em puc oblidar tampoc de reconèixer l'esforç dels nois i les noies. Compaginar durs entrenaments i competicions amb el curs acadèmic no és fàcil, però l'Institut els ho facilita. Ens alegra comprovar la maduresa d'aquests joves i la consciència que sense una bona formació és molt complicat afrontar la trajectòria vital quan s'acaba la carrera esportiva.

Així mateix, vull felicitar el compromís i la tasca de l'equip de persones que treballa actualment a l'Institut Joaquim Blume i les que ho han fet en el passat. Professionals que tenen a les seves mans el futur d'un selecte grup de nois i noies cridats a ser els nous referents de l'esport català.

El Consell Català de l'Esport ha compartit amb l'Institut Joaquim Blume objectius i experiències en un projecte educatiu i esportiu estratègic pel Govern català. Estic convençut que aquesta història d'èxit tindrà continuïtat en les properes dècades i que la col·laboració entre les dues parts es traduirà en nous esforços i recursos per mantenir ben viu el somni d'aquest alumnat i, alhora, per reforçar l'alt nivell esportiu de Catalunya.

Us emplaço a continuar treballant, estudiant i entrenant amb les mateixes ganes i il·lusió durant els propers anys.

Per molts anys, Institut Blume!

Pilar Díaz Romero

Alcaldeessa d'Esplugues de Llobregat

UN CENTRE AMB MARCA PERSONAL

Trenta generacions d'estudiants han participat a l'Audiència Jove, la Cursa Solidària o altres activitats d'Esplugues, amb una gran implicació a la vida educativa del municipi.

Al juliol de 2021 es compleixen quinze anys des que vaig prendre possessió del càrrec d'alcaldeessa d'Esplugues. Quan jo rebia el bastó per primer cop, l'Institut Joaquim Blume es preparava per celebrar el seus primers quinze anys d'activitat. Com diria Joan Manel Serrat, fa quinze anys que va fer quinze anys, i durant tres dècades no heu deixat de ser una referència a Esplugues i sobre Esplugues.

L'Institut Joaquim Blume és un centre amb unes característiques molt especials. A la petita comunitat de 250 alumnes hi ha esportistes de primer nivell que compaginen entrenaments amb els estudis per anar a la universitat i també estudiants del Cicle Formatiu que veuen el seu futur treballant de forma professional a l'esport. La singularitat d'aquest centre va ser reconeguda, ja al 1996, amb un Premi Nacional de l'Esport.

La relació entre l'alumnat i el municipi d'Esplugues podria haver estat escassa. Segurament, entre les futures estrelles esportives que arriben cada curs al centre, hi haurà qui mai no haurà sentit parlar abans del Pont, de la Rajoleta o de l'Espai Baronda.

Però per alguna raó, que com a alcaldeessa d'Esplugues agraeixo enormement, les persones que van liderar el projecte docent de la Blume van decidir, des del primer moment, integrar-se en l'entorn i ser part de les propostes educatives i socials que brindava la ciutat. Trenta generacions d'estudiants han anat passant per l'Audiència Jove, la cursa solidària o les diferents activitats culturals del municipi. Confiem que totes aquestes experiències els hagin deixat la seva marca, perquè la Blume és part de la marca Esplugues, una marca personal.

Javier Salcedo Lagullón

Ex-Inspector Institut Ensenyament Secundària Joaquim Blume

Departament d'Educació

L'INSTITUT JOAQUIM BLUME FA 30 ANYS

Fa uns dies, l'actual cap d'estudis i antic director de l'institut, Victor Cantos, adduint la meua retrospectiva i vinculació al centre em va demanar la meua participació amb un petit article que publicarien a la revista commemorativa en motiu del 30è aniversari del centre, així que, aprofitant les seves paraules faré un petit escrit resumint part de les idees que en ocasions havia explicitat verbalment.

Em va fer una gran il·lusió quan em van nomenar com a Inspector d'Educació de l'INS Joaquim Blume, ja que a més de desenvolupar les funcions pròpies d'inspecció podria conèixer un model de centre diferent al de la resta.

Tot i que cada centre té les seves particularitats, les vostres són ben especials, és un centre d'esportistes i per a esportistes. Com a antic esportista, o més ben dit, antic practicant d'atletisme, considerava que estava força capacitat per a conèixer les inquietuds i preocupacions de l'alumnat i del centre, la qual cosa m'ajudaria a comprendre millor les diferents problemàtiques i col·laborar en la seva solució.

Pel que fa al professorat, la meua experiència em porta a afirmar que a més d'especialista en la seva matèria hauria de tenir una adequada formació psicològica i mentalitat esportiva, que sens dubte els ajudaria a comprendre millor l'alumnat.

L'INS Blume és un centre educatiu, és un centre molt especial, són els alumnes els que donen aquest caràcter tan especial el que determina o hauria de determinar els seus horaris, el seu currículum i el que és més important, una selecció molt curosa del professorat, responsable de la formació de l'alumnat, que en ocasions està més preocupat pels resultats esportius que pels acadèmics.

Hem de recordar que l'existència de la Blume prové de la decisió de l'Administració per crear un centre on els esportistes d'alt nivell desenvolupin una formació amb unes particularitats diferents. Heu de ser capaços de conjugar la pressió esportiva i docent, heu de mentalitzar l'alumnat de les possibilitats que dona aquesta formació i sobretot recordar-los que l'expressió "Mens sana in corpore sano" requereix un alt grau de sacrifici i de responsabilitat.

Respecte al sistema de selecció del professorat sempre he considerat que caldria una selecció específica (concurs de mèrits); no obstant això, la selecció ha passat per diferents modalitats: comissió de serveis, assignació de professors amb plaça suprimida, concurs de mèrits i finalment concurs general.

Tot i que no considero que el concurs general sigui el sistema més adient de selecció, el professorat vingut per les diferents modalitats ha aportat la seva experiència i la seva formació que han estat elements clau per la continuïtat del centre.

Quant a l'alumnat, ha de saber que un cop s'acabi la seva vida esportiva hauran de sortir al món del treball per al qual necessitaran tota l'experiència esportiva, però també serà imprescindible la seva formació acadèmica.

Afirmava i afirmo que és un centre molt especial i específic, ara bé, hem de donar a conèixer tot aquest treball a aquells que no en formen part, ja que sovint, el desconeixement dona lloc a valoracions que no estan a l'alçada.

Les diferents administracions haurien de tenir informació sobre els resultats acadèmics i activitats esportives que es realitzen, de manera que les persones i sectors que no formen part de l'entorn del centre coneguessin la interacció entre el món acadèmic i l'esport d'alt nivell.

L'estratègia del centre ha de ser continuar amb la línia engegada ja fa uns anys d'obrir el centre per tal que tothom sàpiga què es treballa i com es treballa.

Hauríem de recordar que si l'Administració necessita i vol esportistes d'alt nivell, també necessitarà centres d'alt rendiment i, si vol esportistes d'alt nivell amb una bona formació acadèmica, necessitarà centres com l'Institut Joaquim Blume.

Voldria donar les gràcies a l'equip docent per la tasca desenvolupada al llarg d'aquests trenta anys i felicitar l'alumnat i reconèixer les dificultats que possiblement tindreu en aquesta combinació d'esports/estudis que sens dubte us farà uns bons/es esportistes i millors persones.

Irene Benedicto

Periodista.

Exalumne Blume 2008-2011. Esgrima

La Blume fue la primera vez que alguien nos dijo “creo en ti”. Y eso fue lo que nos cambió la vida. Para mí ya han pasado catorce años de ese ‘sí, quiero’ y con cada mudanza, cada cambio de ciudad, de país o de vida, uno se sigue encontrando con ese interrogante, más o menos articulado, del nuevo interlocutor para el que eres un completo desconocido. “¿Y tú quién eres?”, preguntan o esperan que respondas. Y tú vas perfilando tu biografía aunque el paso de los años no te libre de seguir sintiéndote demasiado joven para contarte. Lo cierto es que a menudo empiezas por cosas como “fui deportista de alto rendimiento durante 10 años”. Empiezas por ahí, como si la vida hubiera empezado en ese punto exacto.

Nunca sentí que perteneciera a ninguna parte. Ni a un equipo de fútbol (yo lo que hacía era esgrima) ni a un grupo de músicos vivos (hacía de hecho, mucha esgrima y muy poco de todo lo demás). Como la mayoría de cosas buenas que llegan poco a poco pero vienen para quedarse, no recuerdo la primera vez que oí la palabra ‘Blume’ pero sí cuándo no pude quitarla de mi mente: cuando mi entrenador me dijo que, por qué no, yo también podía conseguir una beca al final de esa temporada.

La Blume fue para muchos la primera gran decisión que tomamos. Y una idea mucho antes que una imagen. No sabíamos de qué color eran sus paredes, o cómo se llegaba exactamente, pero ya sabíamos que queríamos ser parte de ella. Yo no sabía cómo era la Blume, pero aquel año, cuando hacíamos series de sprints, la situaba exactamente del otro lado de la línea amarilla de la pista, y si dicen que una madre puede quintuplicar su fuerza hasta parar un camión que va a atropellar a su bebé, a los 15 años una es capaz de quintuplicar sus ganas de todo ante la promesa de ese Olimpo.

A partir de entonces, nuestra adolescencia no se parece a ninguna otra. A medida que la Blume se fue materializando en sus tres edificios, en el poli, el insti y la resi, absorbimos sus colores (cambiantes, de murales espontáneos a los que siempre sacábamos pegas) y sus formas (irregulares, con sus baches y zanjas persistentes en el jardín). Pasó de ser un lugar de culto al escenario absoluto de nuestros días. Una suerte de mundo de Narnia, del otro lado de un armario que el resto de mortales no adivinaba desde la salida de la autopista. Con sus ascensores prohibidos y sus cañerías lentas, allí el tiempo pasaba distinto (en clases de 45 minutos, en bloques de tres horas, en semanas de tres días y dos medios días. En años de nueve meses).

Luego, con cada cruce de caminos que siguió fuimos reajustando nuestra dirección. Algunos encontraron otras formas de unir pasiones: fisios o médicos (deportivos), psicólogos o periodistas (deportivos), con ese mismo apellido explicativo. Otros, simplemente aplicaron ese descaro y esa disciplina adquirida para perseguir otra clase de sueños. Pero en todas las promociones tenemos compañeras de baloncesto que ganaron el Mundial, o medallas de oro para sincro. “¡Yo fui a la clase con ella!”, seguimos señalando la pantalla por encima de la voz del presentador del telediario el domingo en casa de nuestros padres, que lo llevan oyendo pues... esos catorce años.

De esgrima, por ejemplo, se habla menos por la tele, y de hecho también por la calle, y en general se gana uno peor la vida con su desempeño. Pero al final para la mayoría de nosotros, si pensamos en la Blume, no pensamos en la caja de zapatos de medallas embutidas que se quedó debajo de la cama de la habitación de adolescencia que usaste más bien poco. La Blume es para mí, por ejemplo, mis amigas verdaderas más antiguas. Mi norte, mis pies en el suelo, mi ‘tú vienes de aquí’ a través de todos los despeques, también los no deportivos, que siguieron esos años.

La amistad de la Blume es esa en la que, por primera vez, no te has de justificar. No te has de justificar por soñar lejos, ni por quedarte dormido encima de un libro de texto – una de esas cosas que hace más gracia explicar que de experimentar, con la impotencia del cansancio perpetuo. Son los amigos que no se burlan porque lleves zapatillas en lugar de tacones porque tienes esa tendinitis que se está cronificando, los que no se mofan porque no bebas porque mañana entrenas a las 7am, ni por no fumar porque sino no aguantas las series o darás positivo en doping.

Los amigos de la Blume son esos que tomaban veinte minutos en lugar de los dos estrictamente necesarios para recorrer el trayecto insti-resi, ajustándose a tu paso a ritmo de muletas cuando te rompiste el ligamento cruzado. Son los amigos que compartían la manzana que no les dio tiempo de comer de postre (eran tiempos pre covid) cuando te rugía el estómago entre clases. Son a los que no has de explicar cómo fue la competición cuando te ven el lunes con los ojos inflados, y son los que te arrastraban al fútbolín del sótano-garaje de camino a la resi, aunque te cayera bronca por llegar tarde, pero que lo hicieras con el recordatorio de que si la pelota era un juego para los monigotes del fútbolín, también lo podía ser para ti, aún.

Cambiamos camisetas de nuestras selecciones que diez años después te siguen quedando grandes, pero que sigues usando de pijama. Escribíamos en nuestros carpesanos “soy penta” o “beisbol <3 esgrima”. Como si tú fueras tu deporte. Los primeros adjetivos elegidos, que se convertían en nuestros propios nombres. No siempre encontrábamos el tiempo adecuado para hacer los deberes de Pilar Pina, pero esas carpetas daban fe de las primeras metáforas que nos salían solas.

Y es que, además de sumergirnos en el universo del deporte de nuestra obsesión, aprendimos, como aquél que dice, a hablar, a contar, a pensar un poco más allá. Y como el tiempo era tan ajustado, todo se mezclaba un poco. Hacíamos cálculos de cruces de eliminatorias y las fichas de mates de Francesc bajo el traqueteo de furgonetas a través de las carreteras de la España profunda; nos envalentonábamos en colas de embarque de vuelos para nuestra primera Copa del Mundo, tratando de encontrar el fervor de la Revolución Francesa en las notas dictadas por el profesor Gabriel; llevábamos nuestros progresos al plano de lo metafísico repasando en gradas de pabellones el esquema del Mito de la Caverna copiado de la pizarra de Gloria.

Éramos nómadas ilustrados, con mayor o menor fortuna. Aprendimos que el concepto ‘valer’ era tramposo, y el ‘merecer’, una mentira. Antes de la Blume –porque a partir de entonces nuestra corta vida adquiriría su primer ‘antes’ y su primer ‘después’– todos tiraban de cuerdas atadas a nuestras extremidades hacia direcciones que parecían irremediablemente opuestas. La familia que nos apoyaba pero que resentía nuestras ausencias, los amigos no deportistas (¿no qué?) a los que apenas veíamos. Y cómo mantenerse sano con todo eso. Sano por dentro y por fuera.

La Blume apareció como una reconciliación improbable. Profesores y entrenadores se hablaban; la familia era el hogar al que volver, y los amigos se convertían en la familia de a diario. La salud iba de repente más allá de las lesiones, por primera vez también se prestaba atención hasta a los estragos no visibles de los excesos físicos y emocionales: la salud mental también existía. De esto hace mucho más de una década, así que esa atención a lo que nos pasaba por dentro, libre de estigmatización, por la pura pulsión de encontrar el equilibrio para encontrar lo mejor de uno, fue algo pionero para el centro, y sin precedentes para los que lo habitábamos.

La Blume fue una suerte de orfanato para niños con sueños demasiado grandes como para encajar en las vidas que les correspondían por edad. La Blume fue, y lo es para los que ahora la viven, un espacio seguro. No solo para aliviar una carga que probablemente nos venía grande, sino que se nos ponían muelles en el suelo para atreverse a alcanzar más arriba. Libre de complejos, fue el primer sitio en el que nos permitieron vivir alto, como quien habla alto. Tantas cosas nos pasaron por primera vez entre las no-paredes de la Blume, que algunos llegamos a pensar en aquel septiembre como el día en que empezó nuestro año uno. Este, es mi decimocuarto desde que pertenezco a la Blume.

Maria Lozano

Exprofessora i cap d'estudis

L'any 1991 va ser cabdal a la meua vida, vaig guanyar les oposicions de secundària al mes de juny i al setembre em van destinar a l'Institut Joaquim Blume, un centre de nova creació, amb la finalitat que alumnes becats per diferents federacions poguessin compaginar esport i ensenyament reglat.

Vam començar humilment com una secció de l'Institut Joanot Martorell amb només quatre grups-classe i sis professors. Tots veníem amb experiència a l'ensenyament. Vam haver de fer un esforç molt gran ja que la situació era absolutament diferent a la que coneixíem i marcar-nos objectius clars va ser prioritari. Els alumnes havien de fer esport dirigits pels diferents entrenadors i havien d'assolir un nivell educatiu òptim per a poder superar la selectivitat.

No sempre va ser fàcil. Havíem de compaginar-nos amb diferents estaments, tots implicats en el mateix objectiu però amb tècniques diferents: la Residència Joaquim Blume, el Centre Mèdic, l'Equip de Tècnics Federatius i el Consell Català de l'Esport.

Recordo reunions èpiques on a poc a poc vam haver d'entendre que aquests alumnes eren allà perquè feien esport i la resta, tot i ser important, érem ajuda.

El professorat ens vam sentir força recolzats: la Residència Blume amb la seva directora, la Sra. Hortènsia Graupera, i el Consell Català de l'Esport van estar sempre atents a les nostres demandes.

Recordo els primers anys com una voràgine d'esdeveniments diaris, sempre hi havia un problema que es superposava a un altre, no entenia com un centre tan petit donava tant de si!

La cosa era en realitat que érem pocs i ho havíem de fer tot. El fet de tenir pocs càrrecs no estalviava la feina reglada de qualsevol institut normal.

Va ser una feinada! Però només cinc anys després, el 1996, vam tenir el primer premi extern.

Ens van concedir "El Premio Nacional del Deporte". Vam anar a recollir-lo en Víctor Cantos i jo mateixa.

Va ser una emoció gran, no em podia creure que la nostra feina hagués pogut ser reconeguda a aquell nivell.

Però de veritat, i ho dic de tot cor, el gran premi per a mi venia cada any quan acompanyava un grapat d'alumnes a les PAU i la superaven i els ajudava a omplir els papers de la matrícula a la universitat. Allò sí que era un premi!!

El meu treball a la Blume em va realitzar com a persona i en va donar la màxima felicitat en l'àmbit laboral.

Com a professora primer i cap d'estudis més tard, vaig gaudir d'uns companys meravellosos, capaços i compromesos per assolir l'objectiu fixat. No he oblidat a ningú i me'n recordo de tots, especialment d'en Víctor Cantos, còmplice de tants avatars, com també de la Pilar Pina, gran treballadora i plena d'il·lusió i de l'estimada Dolors Arqués, companya de seminari.

Espero i desitjo que malgrat els canvis que han tingut lloc al llarg dels anys, aquella cultura de centre basada en la força de l'equip sigui la que dirigeixi als qui avui treballen a la Blume.

A tots i a totes, bona sort.

EL CICLE FORMATIU, UNA PART IMPRESCINDIBLE DE L'INSTITUT JOAQUIM BLUME

Jesús L. Ariño Laviña
Professor del CFGS

El nostre Institut fa trenta anys. Aquell projecte, petit en els seus inicis, que començà amb un grapat de professors i alumnes, aviat va anar creixent i es va fer gran, consolidant els èxits personals, esportius i acadèmics d'aquells que en formaven part.

Anys més tard es va incorporar el Cicle Formatiu, com una alternativa més de continuïtat per a alguns alumnes del centre que s'obria, a més, a estudiants que volguessin encetar una formació relacionada amb allò que era la seva vida: l'activitat física i l'esport.

Aquest va ser un projecte d'èxit, del qual m'enorgulleixo de formar part des dels seus inicis, que va ajudar molts estudiants a trobar la seva veritable vocació.

Aquells primers alumnes, pioners del nostre cicle: l'Helga, la Vanessa, la Gemma, el David, el Santi, i molts d'altres, que ja fa vint-i-dos anys tan bona empremta van deixar en el professorat, en el personal de les instal·lacions i en totes les persones que vam tenir la sort de tractar-los, van donar pas a d'altres, i aquests a uns altres...

I així, any darrera any, centenars d'alumnes van trobar en el nostre Institut un punt de referència, un lloc on retrobar-se amb antics professors (ara ja amics) amb qui parlar, als quals demanar un consell, i a qui explicar el rumb que finalment havien donat a la seva vida. I és que aquesta relació es feia possible per la proximitat que sempre es va donar entre l'alumnat i el professorat del centre.

Junts ens les vam haver d'empescar per orientar-nos per la muntanya amb la brúixola i el mapa, vam caminar i pedalar per la muntanya, compartir moltes esquiades, submarinisme en aigües ben fredes, navegar en catamarà i en caiac, ... i tot, absolutament tot, en recordar-ho i malgrat les dificultats passades, ens arrenca un gran somriure.

Molts d'aquests alumnes són ara la següent generació de professionals que substituiran els professors que vam començar amb ells. Alguns d'aquells professors i professores que van començar el Projecte ja s'han jubilat. D'altres ho farem aviat. Però tots retindrem, ben gravades a la nostra memòria, les experiències i els records dels bons moments passats.

Dario López Morales

Professor de batxillerat de l'institut

Deien els antics que la ciutat no són els murs ni les cases, sinó els ciutadans. No es pot dir el mateix del nostre institut, el Joaquim Blume, la Blume? Si en visiteu el web, veureu com a encapçalament una foto emblemàtica: a les escales del poliesportiu, fent una pinya, saludem els qui vam tenir el goig de ser-hi quan es van celebrar les noces d'argent del centre. No és fàcil distingir-hi rostres particulars. Està bé així. En realitat, la intenció d'aquella foto va ser que hi fóssim representats tots: alumnat, famílies, gestors, personal de serveis, professorat. Són les pedres vives d'un projecte que ha valgut i val la pena, però que seria inviable sense l'entusiasme renovat curs a curs, dia a dia.

Tot i ser ben necessàries, l'institut no el fan les parets -ho deien els antics-; però n'hi ha una de molt singular. S'hi poden veure emmarcades les

orles de l'alumnat de les promocions d'aquests trenta anys. En mirar-les, se sent un cert vertigen i un profund agraïment per haver contribuït a la formació de tants i tants joves. Davant del testimoni de tots ells i especialment davant vosaltres, que ara llegiu aquestes línies, surt de dins el desig de renovar el nostre compromís de seguir desvetllant passió pel Bé, el gust per la Bellesa i la cerca de la Veritat, a fi d'assolir una autèntica llibertat i plenitud personal.

Sí. La satisfacció dels 30 anys que celebrem ens mou a acceptar el repte de mantenir ben viu l'esperit de família que tant ha ajudat a superar les dificultats i a fer que cadascú donés el millor d'un mateix. Tant de bo que per molt de temps puguem repetir tots el que deia no fa gaire una antiga alumna: "És que aquí em sento com a casa".

Romualdo Fernández

Exprofessor

MERECIÓ LA PENA

Desde la memoria abrazada, irremediablemente, al olvido, recuerdo la mañana septembrina en que llegué, por azar, al Instituto. Acostumbrado a disciplinas y orientaciones erráticas, me sorprendió que alumnos, junta directiva y profesores compartieran dos intereses a un tiempo: el conocimiento y el deporte. Era la primera vez, tras largos años deambulando por distintos centros, en la que los alumnos podían faltar un día, o el tiempo necesario, para acudir a una competición, sin que ello conllevara una sanción académica, que era lo más normal en las discusiones de los demás claustros: “Ha de escoger entre estudiar o competir”.

El nuevo Instituto, que ahora cumple treinta años, un proyecto largamente acariciado por unos soñadores, se abrió ante mí como una oportunidad de trabajar con unos alumnos que asumían el doble reto de grandes esfuerzos físicos y de una dedicación encomiable a los estudios.

Desde la atalaya de un experto en visitar obras, apenas encuentro en el baúl del olvido nombres y anécdotas, pero sí llega hasta mí el candor de aquellos sueños reflejado en el rostro de alumnos y alumnas que luchaban no para superar un mero expediente, sino para encontrar un lugar en el mundo.

A veces, unas imágenes deportivas son suficientes para que se encienda la luz y rescate de las telarañas el nombre de la muchacha de baloncesto, del chico de waterpolo, de las menudas nadadoras de sincro, flexibles hasta lo imposible, o de tantos y tantos deportes, de tantos y tantos alumnos que fueron pasando por las aulas durante más de una década. Otras, la tarde mortecina me lleva a alguna clase. Los alumnos de waterpolo, con la luz apagada, dormitan apoyados sobre la mesa. Quietud y silencio solo interrumpido por el monótono chapoteo de la lluvia sobre las ventanas. Contemplo aquellos cuerpos

agotados por infinidad de horas de natación y pienso que lo mejor es fundirse en el inmenso silencio provocado por el rítmico golpeteo de la lluvia contra los cristales. Enciendo la luz y, lentamente, la clase empieza su ritmo cotidiano, repetitivo y cansino, y me asalta la duda de si los alumnos dormían antes o duermen ahora, pero una pregunta me resitúa definitivamente:

—Profe, y esto ¿para qué sirve?

No puedo evitar esbozar una sonrisa y me viene a la mente el *ubi sunt?* ¿Qué fue de todos ellos? Aunque no sé la respuesta, sí que intuyo que todos se formaron como personas plenas; que algunos continuaron en su deporte; que otros se proyectaron en sus profesiones más allá de la Universidad; que, en suma, culminaron sus sueños.

Mereció la pena aventurarse en aquel proyecto de soñadores y sigue mereciendo la pena comprobar que detrás hay una ventana con un inmenso horizonte.

Para todos ellos, para todas aquellas alumnas que sacrificaron codos y sudor, para todas las que hicieron de la piscina y de la cancha un segundo hogar, para los alumnos que sacrificaron otro estilo de vida por el deporte, mi admiración más profunda. Y también, para los que se empeñaron y empeñan en mantener vivo el proyecto.

Beatriz Galilea

Centre de medicina de l'Esport

Vaig arribar al món de l'esport una mica per casualitat i en aquest àmbit vaig tenir clar que volia desenvolupar el meu projecte professional com a psicòloga. Eren els inicis del Centre de Tecnificació Esportiva d'Esplugues de Llobregat i paral·lelament Barcelona es convertia en la candidata per organitzar els Jocs Olímpics del 92. Durant aquells anys, també va iniciar el seu camí l'IES Blume: definitivament teníem tota l'estructura necessària per acompanyar els becaris i becàries per desenvolupar la seva carrera acadèmica i esportiva, però sobretot personal.

L'esport és un gran banc de proves de la vida i la Blume és l'espai on entrenar per a superar-les: els obstacles, les limitacions, els errors; però sobretot: aprendre a confiar amb nosaltres mateixos en aquelles coses que fem bé, el valor de l'encert, la tolerància al fracàs, la motivació

per aconseguir l'objectiu, són els que ens donen seguretat i força per continuar endavant.

Hem format part d'una gran família amb els mateixos objectius però sobretot amb la mateixa mirada: acompanyar l'esportista a fer un creixement personal a través de l'esport i dels estudis.

Han passat molt ràpidament aquests trenta anys, però ben segur que a tothom: esportistes, entrenadors/res, professorat, Centre Mèdic, Residència Blume, Consell Català de l'Esport, ens quedarà l'empremta d'una experiència enriquidora, motivadora però sobretot feta amb la il·lusió i la creença que és un projecte amb un gran valor.

Ana Merayo García

Ex Coordinadora de la tutoria de la Residència J. Blume 2003-2011

Responsable dels Serveis de Tutoria i Psicologia del FCB (2011-)

Esta tarde he recibido la llamada de Pilar Pina para invitarme a escribir mi experiencia en Blume y, desde ese momento, no dejo de tener anécdotas, deportistas e historietas en mi cabeza. Algunas de las imágenes son tiernas, otras me hacen sonreír, entre los recuerdos aparecen personas que formaron parte de mi vida hace muchos años y otras que a día de hoy, permanecen en mi vida ... pero todas ellas tienen un denominador común: sentimiento de orgullo por todo un proyecto construido con y para los deportistas, con unos profesionales que creían en lo que hacían y para quién lo hacían, ¡¡¡los deportistas!!!

En mis años de experiencia en el deporte cada vez tengo más claro que las personas son las que crean

y dan valor a los proyectos, y en este caso, ¡el IES Blume no ha podido tener mejores embajadores!

Estudiar en este instituto no sólo es estudiar, es tener en cuenta a las personas que son los deportistas, sus necesidades individuales, facilitar la carrera dual compatibilizando la vida deportiva y académica, entender y ayudar para solventar las dificultades que van apareciendo a lo largo de la vida pero, sobre todo, ofrecer soluciones (en todas sus áreas: personal, familiar, deportiva, académica...). En este punto es donde el instituto y la tutoría de la residencia comenzaron a entenderse: a compartir la preocupación por lo que les pasa y sienten los deportistas, pero con un objetivo muy claro; mantener el bienestar de la persona y crear

el itinerario para que se formen a pesar de la exigencia deportiva.

Esto hizo que dos áreas que trabajaban por el mismo fin, se coordinaran y unieran sus esfuerzos en crear espacios que hicieran posible que los deportistas tuvieran la confianza para expresar qué necesitaban y qué les preocupaban, con tal de poder ayudar a que el plan B (los estudios y formación) siempre fueran parte del plan A (el deporte), y que todo ello contribuyera a la preparación de la retirada deportiva sobre unos cimientos firmes llenos de competencias profesionales y personales que fortalecieran la autoestima y confianza de cualquiera de los deportistas de la Blume para afrontar retos actuales y/o los futuros. En este punto, no quiero dejar de nombrar a Bice, la psicóloga del CEARE, que no sólo compartía el proyecto y ayudaba a los alumnos, sino que también lo ha hecho con cada profesional que ha pasado por ahí.

Cientos han sido los deportistas que hemos visto pasar, y muchos con los que tenemos relación y sabemos que a día de hoy se ganan la vida

en la disciplina en la que decidieron formarse. No os digo más, mi dentista y mi gestor son dos ex Blume, ¡así que imaginaos la confianza ciega que tengo en su formación!

Algo se ha hecho muy bien en todos estos años, ya que con todos los que hablo (profesionales y deportistas) se sienten Blume, ¡un sentimiento que pocos podrán entender si no han formado parte de este programa! Blume es sinónimo de familia, acompañamiento, formación, profesionalización, deporte, ilusión, amistad, y cada uno de vosotros seguro que podréis añadir una emoción o sentimiento que os transportará con una sonrisa en la cara a esos años vividos con solo nombrar una palabra: BLUME.

Para mí, aparte de todo lo que describo, mi sentimiento es de gratitud por tener la mejor escuela de vida y laboral, en la que aprendí de los mejores profesionales que una recién salida de la universidad podría imaginar, y en la que cada uno de los deportistas que pasó por mi vida, dejó una huella y una enseñanza difícil de borrar!

Xavier Pascual Fuertes

Entrenador Handbol FC Barcelona

Fa més de quinze anys vaig començar un projecte, que dins del meu club vam anomenar 'projecte Blume'. Aquell projecte encara avui és vigent. No és un projecte esportiu ni és un projecte acadèmic, és quelcom més, és un projecte que impregna a tots aquells que hi passen. Podríem arribar a dir que és un projecte d'una part de la teva vida que incideix en els teus futurs projectes vitals.

Tant se val com participes en el projecte, com a esportista, com a entrenador, com a professor, com a metge,... Si has format part d'un projecte així sempre et sentiràs orgullós de l'etapa de la teva vida en què hi has participat.

Ferran Porres / Luis A. Santos

Entrenadors Handbol FCB

Para la sección de balonmano del FCB el *proyecto Blume* ha significado poder dar un salto de calidad en la formación holística e integral de nuestros deportistas ya que nos facilita la *Carrera Dual* de todos ellos. Para el FCB el programa Blume es vital en la formación de nuestros deportistas. La Blume es un "laboratorio de prueba" en el que nuestros deportistas tienen que aprender a lidiar con obligaciones académicas, rendimiento deportivo, pautas de nutrición y descanso, hábitos higiénicos, controles y cuidados médicos, retos psicológicos... al fin y al cabo, una pequeña reproducción de lo que es la vida de un deportista de alto rendimiento. Uno de los valores del Fútbol Club Barcelona es el trabajo en equipo y para nosotros formáis parte del nuestro. Estamos muy agradecidos por todo lo que nos aportáis y sobre todo por cómo cuidáis a nuestros deportistas consiguiendo que todos nosotros nos sintamos como en nuestra casa.

Feliz 30 Aniversario y deseamos que cumpláis muchos más, ya que ayudáis a que tengamos una sociedad mucho mejor!.

Maria Martí

Exalumne

Sóc llicenciada en Sociologia i ara estic finalitzant el grau en Psicologia. La meua carrera esportiva com a jugadora de bàsquet va finalitzar l'any 2017 a causa d'una lesió de maluc i adductors.

Quan parlo de la Blume, parlo de mi. Potser perquè l'etapa adolescent és un període de transició crucial que t'agafa i et sacseja.

Però també, de ben segur, perquè és un projecte amb una capacitat transformadora; al meu parer, inigualable. Quan se'm va presentar aquest projecte —a càrrec del que seria el meu entrenador— la Blume s'erigia com un relat llegendari, ple d'èpica i possibilitat.

Recordo no dubtar: viure fora de casa, conviure amb persones amb les mateixes il·lusions i seguir estudiant semblava un somni per a poques. Era la metàfora del tren. Si no t'enchampa a l'estació preparada per endinsar-t'hi i viatjar, el tren s'escapa i amb ell, l'experiència.

Els anys i la justícia temporal m'han ajudat a constatar que seria una persona completament diferent si no hagués anat a la Blume. No parlo de mèrits individuals, perquè la meua vida esportiva ha estat relativament curta, sinó d'altres assoliments personals que m'ha facilitat la col·lectivitat d'aquest centre. El projecte em va fer integrar valors com l'honestedat, la disciplina, la responsabilitat i la solidaritat amb la resta; muscular la moral més enllà dels braços i les cames. L'èpica i la llegenda, per això, no estan

mai exemptes de patiment i desesperança. Per molt transformadora que fos, no va ser una experiència fàcil. Però en compartir les nostres inquietuds, ansietats i aspiracions, els nostres problemes no eren menys importants sinó més entesos, d'alguna manera transmissibles i per tant superables.

Tot i la centralitat de l'esport, no descriuria l'Institut Joaquim Blume com una entitat complementària al projecte. No és una manera de reforçar els esportistes dins el marc institucionalment esperat perquè "mai se sap què passarà després de l'esport". L'institut, a mi

—i sé de ben cert que a moltes altres—, em va dotar de capacitats per fer front al món; em va instruir i nodrir, em va dir que dibuixés, escrivís i que no oblidés que la meua identitat no era únicament objecte de l'abast esportiu sinó que era ampla i polifacètica.

És cert que hi ha molts trens diferents que passen, així com moltes estacions, però en un món com l'esport d'elit, potser aspre i cruel —per molt prestigiós que sigui—, la cura i l'atenció han de premiar més que res. És el cas d'aquest centre. I en recordar què ha fet per totes i per mi, sostinc i actuo la responsabilitat que requereix cuidar-lo, amb la voluntat d'assegurar-ne així la continuïtat.

Clara Basiana

Exalumne

He practicat natació sincronitzada durant més de mitja vida, dels sis als vint-i-cinc anys. Els darrers vuit he format part de l'equip nacional, entrenant al Centre d'Alt Rendiment, i m'he graduat com a periodista a la Universitat Autònoma de Barcelona. Actualment treballo en diversos projectes sobre comunicació, gènere i esport.

Del que vam sembrar a la Blume n'he recollit mil aprenentatges: haver incorporat el compromís, la disciplina i l'entusiasme com a condicions indispensables per iniciar qualsevol projecte; defensar el treball en equip per sobre dels egos i la individualitat; anar més enllà del que se'ns dóna com a vàlid; tenir esperit crític; buscar sempre altres sortides a través de la creativitat. També recullo una medalla als Jocs Olímpics de Londres al costat d'un equip extraordinari, una plaça a la carrera que volia, un recorregut esportiu ple de moments estel·lars. De tot l'esforç sembrat, de tantes hores d'entrenament en plena adolescència, mentre a fora viatjaven, anaven a festes i es rebel·laven,

n'he recollit solidesa i responsabilitat en la presa de decisions, però també la capacitat de conviure amb la incertesa, de corregir errors, de digerir la derrota. He après que amb organització i paciència podem arribar a tot, i que l'aliança amb aquelles que ens acompanyen, des de l'aigua, les aules i la perifèria, és clau per no perdre mai

el rumb. Després de tot aquest recorregut, de llums i ombres, encerts i obstacles, una de les coses més preuades que conservo són les persones amb qui vaig començar aquesta aventura. Companyes i companys de rutina i quotidianitat però també de somnis. Persones que s'han convertit en germanes perquè juntes hem après a ser qui som

avui. Persones amb qui hem establert vincles indestructibles, amb qui hem creat coreografies impossibles, amb qui hem construït aquesta família que ens manté connectades per molt que passin els anys. Amb totes elles, també les que ja no hi són, tornaria a sembrar les mateixes llavors que ara recullo.

Micaela Rosell

Exalumne CCFF

Mi nombre es Micaela Rosell, soy ex alumna y jugadora de voleibol, me enorgullece muchísimo poder formar parte de esta conmemoración del 30 aniversario de la Blume, sobre todo, por lo que ha significado mi paso tanto por el instituto, la residencia y el pabellón. En mi caso, pude estar más de lo que normalmente se está en Blume, aunque desde el primer momento se convirtió en mi casa.

Llegué con 14 años, actualmente tengo 25 años, con una beca deportiva para el programa ARC (Alto Rendimiento Catalán); terminé la ESO y 1º de Bachillerato viviendo en la residencia hasta que finalizó el programa y tuve que cambiar de alojamiento, aunque pude terminar el bachillerato en Blume.

Luego tuve la posibilidad de ir a la universidad, pero me decanté por empezar un CFGS en “Animación de actividades físicas y deportivas” y, como no, en el Instituto Joaquim Blume. La idea de aprender nuevos deportes, con profesores que ya conocía y en mi casa, no tenía precio.

Los años de residencia uno nunca los olvida, las compañeras de equipo se volvían hermanas, vivías con chicos y chicas de tu edad que practicaban todo tipo de deporte, las novatadas, los trabajos sociales, las noches de comedor, de billar... Una experiencia única. Aunque tenía su precio, el trabajo duro, muchas horas de entreno, agujetas constantes, tener que estudiar por las noches, no salir los fines de semanas, entre otros sacrificios que siempre han valido la pena.

Luego, los dos años del ciclo fueron excepcionales, ningún profesor puede negar

que fuimos de las mejores promociones de alumnos. De los mejores recuerdos que me llevo son: Sant Jordi, que hicimos una súper clase magistral de Zumba, la vía ferrata, la semana de esquí, el rugby, los amigos que aún conservo, entre muchas otras cosas. Normalmente no

importa qué estudies, ni dónde, siempre y cuando haya un interés y sepas aprovecharlo, pero en este caso, las instalaciones, el profesorado, la clase, la materia, etc., hicieron de esos dos años el mejor tiempo recompensado que he invertido en mi vida hasta ahora.

Pero mi trayectoria no acaba aquí, me saqué el título de socorrista en mi preciada piscina del pabellón y conseguí trabajo de entrenadora de

pentatlón en el grupo que entrena en Blume, no había manera de sacarme de ahí. También trabajé en el colegio de enfrente del instituto, no vaya a ser que estuviera muy lejos del mismo y siempre que podía me escapaba a entrenar al gimnasio de manera clandestina.

Podría explicar mil tipos de experiencias, ahora he terminado mi carrera universitaria y hace casi dos años que no piso Blume. Pero cuando miro atrás y veo todo lo que he crecido, todo lo que he adquirido en esos años, ya que nunca es fácil estar lejos de tu familia cuando eres tan joven, solo puedo dar gracias por estar en el momento y el lugar preciso para que tuviera la oportunidad de ir a la Blume, y a todas las personas que hicieron todo esto posible e inolvidable.

Gracias.

Elsa Donaire Malagelada

Exalumne

30 ANYS DE L'INSTITUT JOAQUIM BLUME... COM PASSA EL TEMPS !!!

Vaig arribar a la Residència Joaquim Blume amb una beca de bàsquet, esport que em va permetre ser jugadora professional durant catorze temporades. Vaig jugar amb diferents equips del territori nacional com el CB Ciudad de Burgos, l'Halcón Viajes de Salamanca, el Nacex Jovent de Mallorca, l'UB Barça, el Rivas Ecópolis de Madrid, el Cadí la Seu de la Seu d'Urgell i el PDV d'Eivissa, i també vaig formar part de la selecció nacional i hi vaig participar en europeus i mundials.

Vaig tenir la gran sort de pertànyer a aquesta petita "gran família" d'alumnes de l'Institut Joaquim Blume durant quatre anys, des del setembre de l'any 1993 fins al juny de l'any 1997.

Recordo amb molta estimació aquells quatre cursos acadèmics, una etapa que em va marcar molt i és per això que quan la Pilar, l'actual directora del centre, em va proposar fer un escrit per a la celebració dels trenta anys de l'institut, em va fer una especial il·lusió.

Sempre explico que els professors i alumnes d'aquest institut som especials, i per això he dit abans que som una "petita gran família". El fet de marxar de casa amb catorze anys va suposar un gran canvi per a mi. Fins aleshores havia anat a l'escola del meu poble, La Cellera de Ter, un petit poble de Girona i havia viscut amb els meus pares i germans. De cop i volta em vaig trobar vivint en una residència d'esportistes d'edats diverses en què el nostre dia a dia (de les companyes de bàsquet) era despertar-nos a les 6:40h del matí per entrenar, seguidament anar a classe, tornar a entrenar al migdia, tornar

a classe a la tarda i entrenar diverses tardes; en definitiva, compaginar els estudis amb l'esport.

Recordo que durant els dos primers cursos acadèmics vam fer les classes al pavelló perquè reformaven l'edifici que actualment és l'institut. Penso que aquest fet encara va ser més especial per a tot l'alumnat d'aquella època.

L'ajuda del professorat a l'adaptació dels primers dies de curs, quan a causa del cansament hi havia moments que ens costava estar desperts i mantenir l'atenció durant les classes, la paciència que van tenir amb tots nosaltres... He de dir que en el cas de les jugadores de bàsquet hi havia noies de tot el territori nacional i això feia que durant el primer curs acadèmic, aquestes companyes havien d'aprendre el català, fet encara més extraordinari. La paciència que va tenir la Maria (la professora de català) i la resta de professorat, com en Víctor (que en aquells moments era el director) i la Pilar, per ajudar que l'adaptació fos el més fàcil possible. L'empatia que van tenir i tot el recolzament que ens van donar durant els quatre cursos acadèmics va ser vital per poder finalitzar una etapa acadèmica tan important per a tots nosaltres. Crec que som molt afortunats!

Desitjo que el proper aniversari es pugui celebrar amb total normalitat i que fins i tot els exalumnes hi puguem assistir per retrobar-nos i recordar anècdotes viscudes.

Feliç 30 aniversari i visca l'Institut Joaquim Blume!

Bea Indurain y Marina Manjon

Exalumnes 2010

No es casualidad que mucha gente adjudique los mejores momentos de su vida a la época Blume. Aún después de 13 años seguimos recordando las miles de anécdotas que nos iban pasando día tras días entre las paredes del instituto, gimnasio y residencia.

Aunque cada uno de nosotros formase parte de un equipo deportivo, la clase B éramos un mismo equipo: desde decidir la temática de carnaval y hacer una de las mejores actuaciones de la historia de "Thriller", ayudarnos en las clases preparatorias para Selectividad, como organizando una de las mejores fiestas de Graduación.

Es natural que la vida, a muchos de nosotros, nos haya llevado por caminos diferentes, sin embargo, lo que siempre nos mantendrá unidos son esos valores que quizá

no se puedan encontrar en todos los institutos: sacrificio, perseverancia, organización, y superación. No es fácil compaginar estudio y deporte de alto rendimiento, pero en el Instituto Blume se nos facilitaron esas herramientas para conseguirlo.

En nuestro caso, nuestra amistad empezó hace trece años en una habitación de la tercera planta de la Residencia Joaquim Blume.

No solo compartimos equipo, clases y largas cenas post entrenamiento, sino que también compartimos eternas charlas sobre qué nos depararía el futuro. Crecimos juntas y lo hemos seguido haciendo desde entonces.

Desde cruzar el charco para seguir compaginando estudios universitarios y deporte en Estados Unidos hasta hoy en día que somos vecinas.

Sergi Cloles de la Iglesia

Escola Garbí - Pere Vergés. Esplugues
Exalumne

Per a mi, i crec que per a molts companys i companyes, l'època a la Blume va ser la millor de la meua vida. Em considero un gran afortunat per haver viscut aquells quatre anys allà.

Aquells quatre anys en què vaig compaginar esport d'alt rendiment i vida acadèmica, i vaig deixar la família a un costat, van convertir-me en la persona que soc avui: constant, responsable, organitzada i resilient.

Dotze anys després de finalitzar la meua etapa a la Blume, m'adono de l'envergadura del projecte i de l'èxit que té i que ha tingut, ja que no només ha format i encara forma els millors esportistes del país, sinó que els ajuda a adquirir les eines per trobar el camí cap a la vida real.

i professors que van suportar les nostres queixes per haver d'estar a classe després de dues hores d'entrenament o els tutors i tutores de la residència que aguantaven les nostres entremaliadures. Només els puc donar les gràcies.

Tant de bo l'institut segueixi, com a mínim, trenta anys més formant grans esportistes i sobretot grans persones.

Andrea Vilaró

Exalumne i jugadora de bàsquet

Cómo de importante debe de ser un sitio para ti si cada vez que llegas a Barcelona por la Avenida Diagonal te fijas en si hay luz en las habitaciones de la Residencia. Si cada vez que te juntas con alguno de tus ex compañeros habláis y os reís de anécdotas pasadas entre esas 4 paredes. Si cada vez que entras a ese recinto te invade un cúmulo de sensaciones que no puedes ni ponerle nombre.

Aún recuerdo esa primera vez sentada en las sillas rojas de recepción, pre adolescente y muerta de vergüenza, por ese entonces aún no sabía que mi vida iba a cambiar por completo.

Iban pasando los años, sonando las alarmas a las 7 am, los entrenamientos, las clases, los exámenes... Hasta que llegas al último curso y te das cuenta de que lo que has vivido esos años atrás marcarán parte de tu futuro. Has formado una familia, y no solo con tus compañeras y compañeros de equipo o de clase, sino con todos los integrantes del centro, tanto de residencia como de instituto.

Aún recuerdo frases míticas de algunos de los profesores, pero hay una que me marcó más

de la cuenta, y no por ser graciosa, sino por ser verdadera; “Aquí nos adaptamos a vosotros” La frase continuaba con un “Andrea, en este centro nos preocupamos por vosotros, en la vida que os espera fuera les dará igual si tenéis competiciones o partidos.” En ese momento pensaba que era una tontería, - ¿cómo no iban a adaptarse a una jugadora profesional? – pensaba, pero después de haber tardado 8 años en sacarme el Grado en Magisterio lo entendí todo.

No sé en qué posición catalana está valorado el Institut Joaquim Blume, lo que sí sé es que fue el mejor en el que pude estar mis últimos años escolares. Me cuidaron, me enseñaron, me respetaron y me valoraron. Me inculcaron el valor del esfuerzo y el sacrificio, pero me hicieron entender, que aparte de dedicarme al deporte, debía tener un futuro académico.

Felices 30 años.

Que sigáis marcando el futuro de vuestros alumnos como hicisteis conmigo.

PRESENT I FUTUR: L'ALUMNAT ACTUAL

Irene González Briones

Alumne de 4t d'ESO

Quan sento el mot «Blume», el que realment noto és una sensació de benestar i alegria barrejats amb una certa dosi d'estrès que en comporta formar part. Però si hagués de definir la Blume amb una paraula, aquesta seria il·lusió. Il·lusió és el que em va produir la notícia que havia entrat a la Blume, ara ja fa dos anys, i és la que em motiva a seguir millorant a cada entrenament i a cada classe. Sense ella em resultaria impossible dur a terme totes les activitats que faig, que en el meu cas no són només l'handbol i els estudis, sinó que també és la música, la meva altra gran passió.

Abans d'entrar en aquest institut, jo no era conscient de tot el que el feia especial. Sí que coneixia els aspectes més evidents, com per exemple, que o bé començàvem les classes molt tard o bé les acabàvem ben aviat, que duraven 45 minuts, que no fèiem educació física... però no em van caldre moltes setmanes per adonar-me que si hi ha alguna cosa que distingeix la Blume de qualsevol altre centre és el sentiment d'unió, de complicitat i d'enteniment tàcit que flota per tot arreu i que produeix el fet de tenir en comú el mateix: l'esport.

Com ja he esmentat anteriorment, el meu esport és l'handbol. Vaig començar a jugar-hi quan tenia nou anys, i des d'aleshores que no he parat. M'he canviat de club dos cops, però el que realment em va marcar un abans i un després va ser entrar a la Blume. Gràcies a aquesta circumstància puc dedicar a l'handbol moltes hores d'entrenament que de qualsevol altra manera no seria possible, i això em permet millorar i gaudir encara més del meu esport.

Pel que fa al meu futur, només sé que vull continuar a la Blume. Aquests dos anys han estat molt durs, i soc molt conscient que els que m'esperen ho seran encara més, però si he après alguna cosa durant aquest temps és que val la pena.

Clàudia Guisado Valle

Alumne 4t ESO. Natació artística

Se suposa que una adolescent mai diu meravelles del seu institut.

Però igual que aquesta escola és una excepció, el seu alumnat, també.

Com a alumna d'aquest institut des de fa dos anys haig de dir que és un lloc en què em vaig sentir molt còmoda des del primer dia. Al principi potser va ser una mica estrany adaptar-me a la manera de treballar i de fer, però la veritat és que ara no em trobaria a gust amb un altre sistema.

També m'ha ajudat molt que tant els meus companys com el professorat entenguin la meua situació com a esportista.

Lo más importante en la vida son las personas a las que quieres.

Ona Carbonell

Con confianza la portería es más pequeña para el rival.

Gonzalo Pérez de Vargas

Jo tot el que hem proposi ho vaig conseguint. Tardaré més o menys, però ho faig.

Andrea Fuentes

Lluita cada dia pels teus somnis, sigues constant; tot arriba si ho vols de veritat.

Cristina Salvador

No crec en la sort, però quant més treballes i més t'esforces, més sents que la tens. Tu pots !

Nadja Bay

La veritat és que vaig pensar primer en tot el que hauria de deixar enrere enlloc de pensar en tot el que podria guanyar.

Júlia López

Si t'agrada dedica-t'hi, però quan deixi de fer-te feliç, no ho facis com una obligació o per fer sentir orgullosa a la gent del teu voltant.

Mireia Hernández
Luna

Aprofita el temps quan estàs a la Blume entrenant perquè quan acabis la teva etapa en ella no tindràs el mateix treball esportiu.

Mario Peña

No todas las medallas son de oro y plata, la que yo me llevo es un puzzle de ocho piezas.

Clara Basiana

La clave: Esfuerzo y mucha dedicación.

Mama Dembele

Es totalmente innecesario seguir tolerando actos que van contra tus principios.

Anna Cruz

Me gustaría aconsejaros que disfrutéis de este momento, porque es una oportunidad única.

Abril Conesa

Ni los pequeños éxitos son la META, ni los fracasos el FIN.

Peque Cerqueira

Todo trabajo tiene recompensas.

Álvaro Gimeno

L'èxit és la suma de petits esforços repetits dia rere dia.

Martina Capdevila

Valora lo que tienes porque no sabes cuándo puede acabar.

Edu Calle

Cuando empiezas con esto nunca sabes lo que te puede llegar a pasar.

Eli Cesareo

La pasión lleva al sacrificio, el sacrificio al esfuerzo y el esfuerzo al triunfo.

Víctor Tomàs

En arribar a casa després d'un mal entrenament, intento pensar en positiu i començar de zero a l'endemà.

Paula Yeves

Da la mejor versión de ti ahora que puedes mostrarla, porque si te esperas ya será demasiado tarde y te arrepentirás.

Mireia Martín-Mora

La teva força física és igual d'important que la teva força mental, per tant has d'entrenar les dues.

Alba Puig

S'ha d'experimentar.

Mireia Blanco

Siempre intento ser lo más agradecido posible.

Nil Llop

El meu consell és ...

Acte de graduació 2n Batxillerat. Maig 2021

PUBLICACIÓ: Institut Joaquim Blume
Esplugues de Llobregat. Barcelona

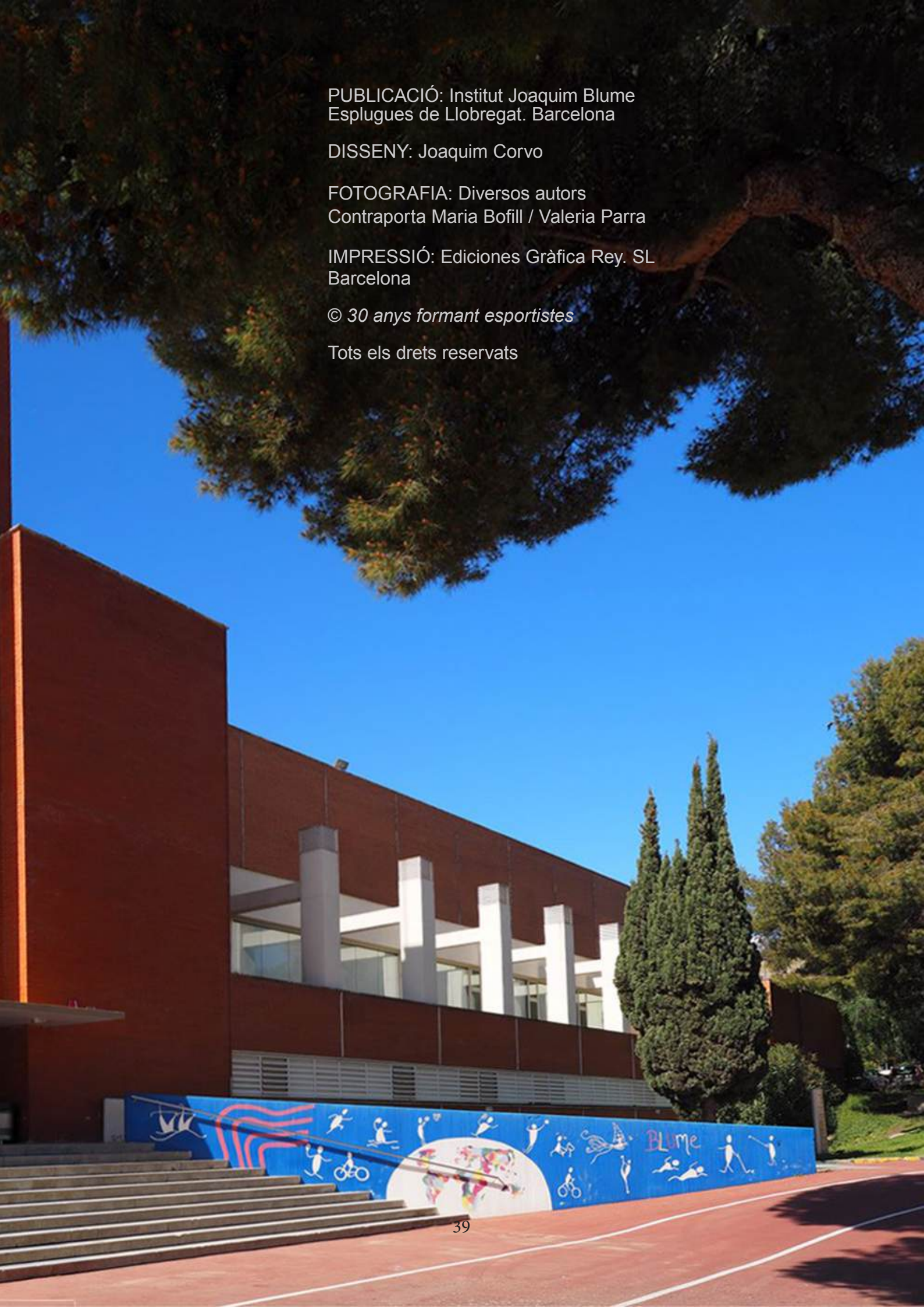
DISSENY: Joaquim Corvo

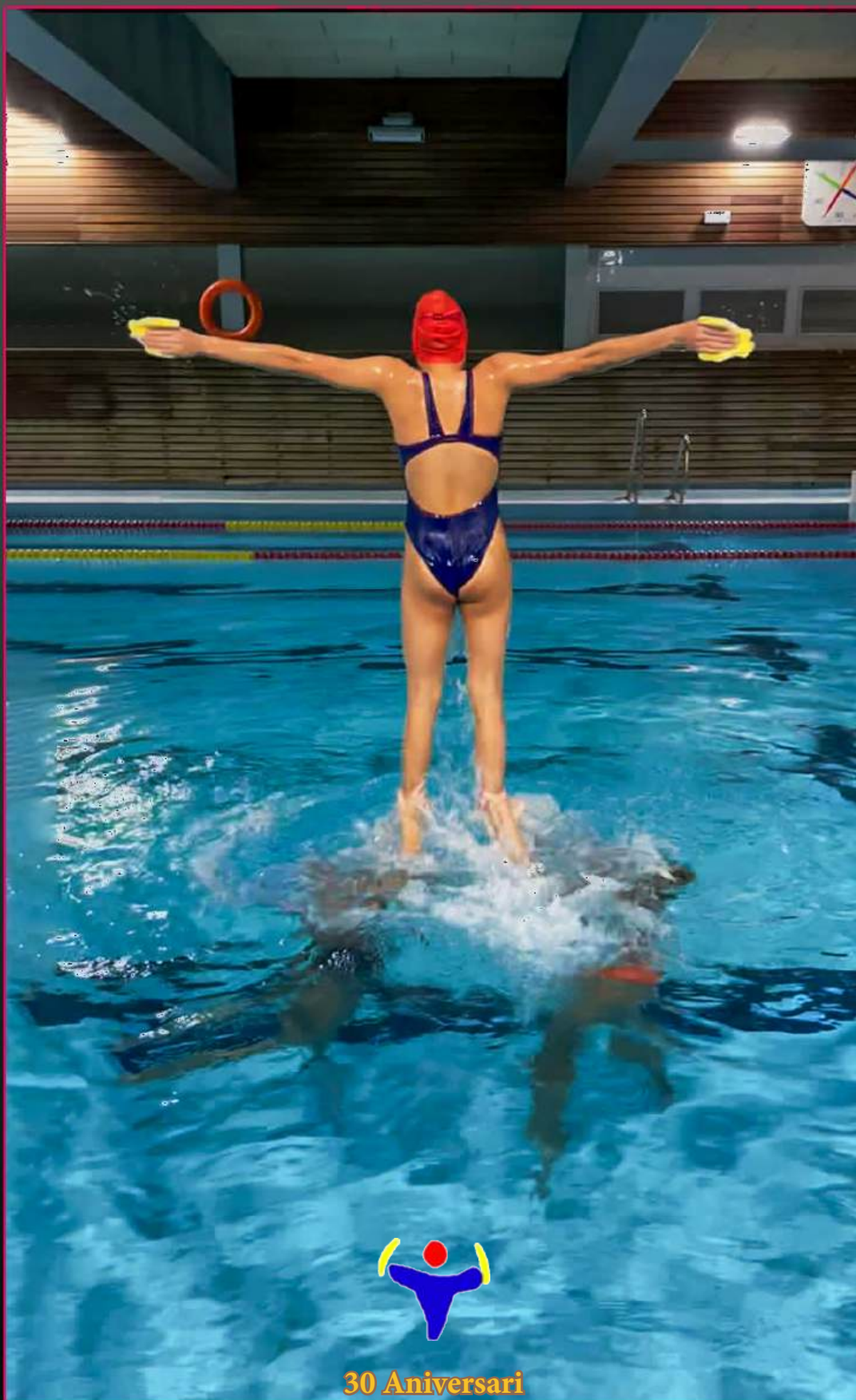
FOTOGRAFIA: Diversos autors
Contraporta Maria Bofill / Valeria Parra

IMPRESSIÓ: Ediciones Gráfica Rey. SL
Barcelona

© 30 anys formant esportistes

Tots els drets reservats

30 Aniversari
INSTITUT JOAQUIM BLUME